Se ſu on kitſas, eespole on ſe lu mis ei woi järrele anda; ſepärraſt on tarwis et ſe laps öigel wiſil ja öige paika peäle maggab, kui ta peab ilmale ſama. Se öige luggu on et lapſe pea tulleb esſite ſilmadega allapiddi, ſiis palled käiwad pärraka-ſole peäle, ſe on pehme et nemmad ei woi wigga ſada. Kui laps maggab emmaga ſu ees poikiti kehhaga ehk ſeljaga, ſiis ei woi temma mitte ilmale ſada, ſeſt ſe ſu ei anna mitte ni lato awiwada. Se laps mis poikiti tull teeb omma emmale ſuurt wallo. daſammoti on ſe luggu pahha, kui käsſi ehk jalg esſite tulleb, ſeſt ſi temma ka poikiti; ſedda wiſt ei woi ma mitte ſündida; agga kui temm leb kahhe jallaga, ſiis woib kül pe leida.

Se äm peab öppima ning moiſtma mis tulleb tehha kui ſe laps ei tulle mitte öiete. Se emma ei woi ennaſt mitte palju aitada, weel wähhem ſe laps, ſeſt ſe on emmaga ſees lude wahhel kinni.

Arsti ramat, 1771, lk. 65